

Arrest

nr. 182 377 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een soennitische moslim afkomstig uit Bagdad. U gaf aan dat u in Irak verschillende problemen ervoer die er toe leiden dat u niet langer in uw land van herkomst kan verblijven.

In 2006 werd uw oom, die op dat moment in dienst was van de toenmalige minister van cultuur, ontvoerd en vermoord.

Twee jaar later, in oktober of november 2008, werd uw vader gearresteerd en verbleef hij veertig dagen in de gevangenis. Hoewel u niet op de hoogte bent van de officiële reden voor zijn arrestatie bent u er van overtuigd dat uw vader werd opgepakt omwille van zijn toenemende populariteit in jullie buurt. Sommige personen konden dit niet verkroppen en zorgden aan de hand van de celstraf voor een vergeldingsactie.

Sinds jullie in 2007 verhuisden naar de wijk Al Mamoun zijn er vaak arrestaties geweest in uw wijk. Elke maand of elke twee maanden komen milities van buiten de wijk naar Al Mamoun om arrestaties uit te voeren. Hierbij worden mensen opgepakt louter omdat ze soenniet zijn. Uw vader werd zelf ook twee keer opgepakt: één keer in 2009 en één keer in 2011.

In 2009 stapte u samen met uw vader een winkel binnen. Uw vader diende zijn identiteitskaart te tonen waarna het tot een handgemeen kwam. Hij vluchtte samen met u weg en jullie werden naar een checkpoint gebracht die bemand werd door Koerden. Wanneer jullie terugkeerden naar de plaats waar het incident plaatsvond bleek dat jullie wagen gestolen was. Bovendien verklaarde de winkelier dat hij van geen incident op de hoogte was.

Eind 2014 werd er een diefstal gepleegd in uw woning waarbij er geld en goud werd gestolen.

U was vervolgens ook het slachtoffer van een persoonlijk incident dat zich voordeed op 10 mei 2015 en waarbij gewapende mannen poogden u te ontvoeren. Op 10 mei 2015 omstreeks zestien uur was u onderweg om boodschappen te doen en maakte u een tussenstop bij een vriend uit uw wijk. Na een tiental minuten stopte een wagen, die eerder al twee keer passeerde, in de buurt van waar jullie zich bevonden. U werd benaderd en gevraagd om mee te gaan. Er ontstond hierop een schermutseling waarbij u en uw vriend er in geslaagd zijn om te ontkomen. U rende een steeg in die, door betonblokken, niet toegankelijk was voor verkeer. Terwijl u aan het rennen was werd u beschoten door de personen die u wilden ontvoeren. Hierop bent u over de omheining van een woning gesprongen en verbleef u ongeveer een half uur in de tuin.

Wanneer de kust weer veilig was keerde u naar huis terug. Vijf dagen later verliet uw voltallige gezin de woning: uw gezin ging naar een tante en uzelf ging naar Basra bij een oom. Omdat er geen oplossing voorhanden was besliste uw gezin om Irak te ontvluchten.

Op 6 juni 2015 ontmoette u uw gezin opnieuw in de luchthaven van Bagdad. Van daaruit vlogen jullie samen naar Turkije. U bleef in Turkije tot 1 augustus, waarna u met een boot de oversteek maakte naar Griekenland. Vanuit Griekenland zette u uw reisweg verder en kwam u via de balkanroute in België terecht op 17 augustus 2015 waar u de dag nadien, op 18 augustus 2015, een asielaanvraag indiende.

U had de volgende documenten mee ter staving van uw asielaanvraag: identiteitskaart (o), nationaliteitsbewijs (o), rijbewijs (o), kieskaart (o), woonstkaart op naam van uw vader (k), rantsoenkaart (k), immigrantenkaart (o), werkbade vader (o), overlijdensakte oom (k), certificaat van het Amerikaans leger (k), vier documenten die deel uitmaken van de briefwisseling inzake de arrestatie van uw vader (k), document inzake een voorafgaand onderzoek naar aanleiding van de diefstal van de wagen (k) en een rapport inzake de poging tot ontvoering (o).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U bent er vooreerst niet in geslaagd om geloofwaardige verklaringen af te leggen inzake de poging tot ontvoering, wat nochtans het meest doorslaggevende en enige actuele vervolgingsfeit binnen uw relaas is dat u persoonlijk meemaakte. Los van het feit dat de vervolgingsfeiten die u ter zake aanhaalt slechts enkele minuten in beslag namen en dat u dienaangaande vaak oppervlakkig en vaag bleef, legde u toch incoherente verklaringen af die er voor zorgen dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze poging tot ontvoering.

Zo gaf u aan dat u via een aanpalende steeg van uw belagers kon ontkomen en sprong u over een omheining van een woning van zodra het vuur werd geopend door de personen die u wilden ontvoeren. Hierna bleef u daar ongeveer een half uur in de tuin schuilen en bent niet in de woning zelf geweest

(CGVS 2 p.8). Tijdens uw eerste interview bij het CGVS verklaarde u hierbij dat u vanaf uw schuilplaats de betonblokken die de straat afzetten niet kon zien (CGVS 1 p. 20). In het tweede interview werd u gevraagd of u de straat volledig kon zien vanuit uw schuilplaats. Deze keer antwoordde u echter dat dit niet het geval was gezien de betonplaten uw zicht tot het einde van de straat voor een deel beperkten (CGVS 2 p. 8-9). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat die niet besproken werd tijdens het eerste interview (CGVS 2 p. 9). Deze uitleg is geen valabele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat u inzake een dergelijk element tegenstrijdig bent is een bepalende factor voor uw geloofwaardigheid. Het gaat immers over feiten die u persoonlijk meemaakte inzake een incident dat zeer kort duurde. Bovendien wordt dit element versterkt omdat u tijdens het tweede interview de betonplaten uit eigen beweging aan bod bracht.

Nog aangaande deze situatie werd u tijdens beide interview gevraagd om een situatieschets uit te tekenen. Tijdens het eerste interview blijkt uit uw schets dat u in een tuin sprong aan de linkerkant van de steeg waar u liep. Tijdens het tweede interview geeft u aan de hand van uw tekening echter aan dat u over de omheining van een woning sprong aan de rechterkant van diezelfde steeg. Dit geeft verder aan dat de waarachtigheid van het incident dat u aanhaalt in uw relaas betwijfeld kan worden (situatieschetsen als bijlage bij CGVS-interviews).

Verder kan ook opgemerkt worden dat u verklaringen aflegde die een weinig logische handelwijze koppelen aan uw drie belagers. U geeft immers aan dat zij, hoewel ze wel degelijk vuurwapens bijhadden, ongewapend uit de wagen stapten om u en uw vriend te benaderen (CGVS 1 p. 25). Bovendien, zo blijkt verder, zou de derde persoon uit het gezelschap nooit uit de auto gekomen zijn. Ook niet wanneer een gevecht plaatsvindt en de belagers de controle over de situatie verliezen. Jullie konden dus ontkomen maar toch was het voor de derde belager onnodig om uit de wagen te stappen (CGVS 2 p. 13). Uiteindelijk zouden uw ontvoerders pas wanneer u zich quasi op het einde van de aanpalende steeg bevond hun wapens hebben bovengehaald en schoten gelost hebben (CGVS 1 p. 21). Dergelijke verklaringen inzake het verloop van het incident dat u uiteenzette, doen verder twijfels rijzen over de authenticiteit van uw verklaringen ter zake. Het is immers onlogisch dat uw aanvallers ongewapend uitstappen om dan uiteindelijk wel nog schoten te lossen in uw richting. De handelingen van de derde persoon die de hele tijd in de wagen bleef zijn evenzeer gespeend van enige logica en zijn bovendien ook zeer onwaarschijnlijk.

Tenslotte kan ook opgemerkt worden dat u doorheen de twee interviews vaak oppervlakkige, vage en bovendien incoherente beschrijvingen geeft van uw belagers wat verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Zo kan u slechts een zeer rudimentaire beschrijving geven van uw aanvallers. Bij uw beschrijving van één belager beperkt u zich tot de stelling dat hij even groot was als u maar iets breder en dat hij een zwarte broek droeg met een rood hemd (CGVS 1 p. 24). Geen van de beide andere aanvallers kan u beschrijven, u geeft daarentegen aan dat u zich daar niets meer van herinnert (CGVS 1 p. 24-25 en CGVS 2 p. 19). Tijdens het tweede interview slaagde u er niet in meer informatie betreffende uw belagers te geven, integendeel, gevraagd naar de kleur van het hemd van de persoon die u enigszins kon beschrijven stelde u dit niet te weten. Geconfronteerd met het feit dat u dit de vorige keer wel kon zeggen en dit bovendien op spontane wijze, kon u hier geen verklaring voor geven behalve dat u het vergeten was (CGVS 2 p. 11). Gezien er nog geen maand tussen beide interviews lag terwijl het incident reeds van 2015 dateert kan moeilijk worden aangenomen dat u dit 'plots' over een maand tijd 'vergeten' zou zijn.

Hiermee samenhangend kan nog worden opgemerkt dat tijdens het tweede interview bleek dat u ook andere zaken bleek vergeten te zijn die u tijdens het eerste interview probleemloos kon aangeven. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw gezin jullie woning verkocht twintig dagen tot een maand voor uw ontvoering hetgeen volgens u de aanleiding van de ontvoering kon geweest zijn (CGVS 1 p. 23, CGVS 2 p.17). Tijdens het tweede interview heeft u er echter geen idee meer van hoelang voor de ontvoeringspoging de woning werd verkocht. Wanneer erop gewezen wordt dat u dit tijdens het eerste interview wel kon zeggen heeft u geen verklaring en zegt u enkel dat u niet weet of dit tijdens het vorige interview gevraagd werd hetgeen volledig naast de kwestie is (CGVS 2 p. 17-18).

Verder haalde u tijdens het eerste interview, wanneer gevraagd werd naar de verwondingen die u opliep tijdens het incident, eerst en vooral een verwonding aan uw arm aan (CGVS 1 p. 27). Tijdens het tweede interview is er echter op geen enkel moment nog sprake van een verwonding aan uw arm, ook niet wanneer expliciet gevraagd werd naar de verwondingen die u opliep en er tot twee keer toe gevraagd wordt of u geen andere verwondingen opliep dan die aan uw knie en hoofd (CGVS 2 p. 16-17).

Dat u tijdens het tweede interview verschillende concrete elementen niet meer wist die u tijdens het eerste interview wel probleemloos kon aangeven, wijst er mogelijks op dat u op die wijze tegenstrijdige verklaringen wilde vermijden. In ieder geval vormt het een bijkomende factor die de geloofwaardigheid van uw incident ondermijnt.

Naast uw ontvoering haalde u nog verschillende andere problemen aan die u noopten tot een vertrek uit uw land van herkomst. U haalde de dood van uw oom aan in 2006 (CGVS 1 p. 31-32), de kortstondige gevangenschap van uw vader in 2008 die na 40 dagen door de rechter werd vrijgesproken en vrijgelaten (CGVS 1 p. 10-11, 33) en een incident waarbij de wagen van uw vader werd gestolen in 2009 (CGVS 1 p. 33-34). U kreeg de kans om deze uiteenlopende elementen tijdens het interview te verduidelijken. Echter, aangezien het meest recente van bovenstaande incidenten reeds dateert uit 2009, u tot 2015 in Bagdad bleef wonen en u geen elementen aanhaalt dat u omwille van die feiten nog zou zijn/worden vervolgd, zijn er geen redenen om aan te nemen dat er vijf jaar later voor u persoonlijk uit een van bovenstaande problemen een actueel risico op vervolging of op ernstige schade zou voortvloeien.

Voorts gaf u aan dat er een zestal maanden voor uw vertrek een diefstal werd gepleegd in uw woning op het moment dat niemand van uw gezin in de woning aanwezig was. U kon hierbij geen informatie geven over de redenen van de diefstal op het evidente winstbejag na (CGVS 1 p. 34). Tijdens het interview kwamen geen elementen aan bod die deze diefstal tegenspreken of in twijfel trekken. Echter, dient te worden vastgesteld dat een diefstal van geld en goud uit uw woning feiten zijn van louter gemeenrechtelijke aard die geen nexus bevatten met de Conventie noch zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u op basis van deze diefstal een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast haalde u aan dat er in uw wijk op regelmatige basis arrestaties uitgevoerd worden door milities. Zij zouden minstens tweemaandelijks burgers arresteren omwille van hun soennitische achtergrond. Uw vader werd hierbij zelf ook twee keer gearresteerd, één keer in 2009 en één keer in 2011 (CGVS 2 p. 21-22). Aangezien deze arrestaties zich reeds respectievelijk 6 en 4 jaar voor uw vertrek voordeden en u tijdens de gehoren geen elementen aanhaalt dat u hierdoor nog problemen zou gekend hebben vormt dit geen element dat voor u leidt tot een actuele vrees voor vervolging of ernstige schade. Wanneer immers tijdens het interview ingegaan wordt op de actualiteit van het probleem kan u slechts één voorbeeld geven van een arrestatie waar u van op de hoogte bent, namelijk iemand uit jullie straat die werd opgepakt in 2014 (CGVS 2 p. 22). Wanneer gevraagd werd naar nog andere voorbeelden geeft u aan dat u daar niet van op de hoogte bent (CGVS 2 p. 22). Voorts geeft u aan dat u ook nooit getuige was van de arrestaties die u aanhaalt en dat u enkel auto's zag passeren (CGVS 2 p. 23). Aangezien u aangeeft dat er elke maand of toch minstens elke twee maanden zo'n arrestaties plaatsvinden kan er van u verwacht worden dat u daar meer van op de hoogte zou zijn. Er kan daarom aan de hand van bovenstaande verklaringen niet besloten worden tot een erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van arrestaties in uw wijk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de

meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraaken zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legde uw nationaliteitsbewijs, kieskaart, identiteitskaart, rantsoenkaart, woonstkaart, rijbewijs voor samen met de werkbadge van uw vader en een certificaat dat hij ontving van het Amerikaans leger. Deze documenten geven een goede indicatie van uw identiteit, uw herkomst en de activiteiten die uw vader in het kader van zijn loopbaan uitoefende. Deze gegevens worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. Het feit dat uw vader in 2008 5-6 maanden voor de Amerikanen heeft gewerkt (helpen bij bouw voetbalstadion in de wijk) is onvoldoende om te besluiten dat u hierdoor internationale bescherming behoeft (CGVS p.8-9, 12).

Daarnaast legde u een ontheemdenkaart voor en een overlijdensakte van uw oom. Deze documenten zijn tekenend voor het toenmalige klimaat in Irak en meer bepaald in Bagdad. Het toont aan dat het sektarische geweld op dat moment een hoogtepunt kende en het leven van vele Iraakse burgers beïnvloedde. Deze documenten dateren echter respectievelijk vanuit 2006 en 2007. Hierdoor kan bezwaarlijk een actuele vrees voor vervolging in uw hoofde gelieerd worden aan deze documenten.

Voorts legde u nog documenten neer die uw verklaringen aangaande de arrestatie van uw vader in 2008 staven en diende u een document in dat handelt over het voorafgaand onderzoek naar aanleiding van de diefstal van de wagen van uw vader in 2009. In overeenstemming met de eerder vernoemde incidenten uit 2006 en 2007 is het onmogelijk om op basis van deze elementen die reeds zeven jaar geleden zich voordeden in uw hoofde te besluiten tot een vluchtelingenstatuut of een statuut van subsidiaire bescherming.

Tenslotte legde u een rapport neer naar aanleiding van uw ontvoering op 10 mei 2015. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Voorts beschikken dergelijke documenten enkel over een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig

asielrelaas te herstellen. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de documenten die u indiende er niet in vermogen de vaststellingen inzake uw asielaanvraag ongedaan te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Per drager brengt de verwerende partij op 7 februari 2017 een aanvullende nota bij samen met een REAB DECLARATION FORM ondertekend op 16 november 2016 door de verzoekende partij, neergelegd. Hieruit blijkt dat verzoeker met behulp van IOM, op vrijwillige basis, op 13 december 2016 is teruggekeerd naar Irak.

2.2. De Raad wijst erop dat “*zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit*” een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst.

Aangezien verzoeker door zijn handelwijze verzaakt aan de door hem ingeroepen internationale bescherming is zijn beroep doelloos geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER